

Chiếc bóng

Sĩ Hồng

Cao ấn ngón tay vào cái nút đỏ gắn trên trụ cổng. Từ trong ngôi nhà ba tầng vọng ra tiếng chuông nghe rất xa như từ tận nơi nào vọng tới. Cao chờ đợi. Hồi hộp. Có tiếng chân mơ hồ bước trên cầu thang. Hẳn là nàng? Cửa trước mở. Hiện ra một người đàn bà mặc đồ đen. Đúng là nàng!

Tay nàng mở cổng. Mắt nàng nhìn Cao nom rất lạ. Nàng vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ. Cao bỗng thấy bối rối. Cao cũng nhìn nàng dăm dăm và tim đập rộn lên. Mỗi nàng mấp máy:

- Anh!

- Em! - Cao bỗng thốt lên cái tiếng mà xưa nay Cao chưa bao giờ dùng để gọi nàng.

Đúng là như vậy. Nàng gọi Cao bằng "anh" là điều bình thường, như nàng vẫn gọi những người đàn ông khác, dù thân dù sơ, chả có gì phải bận tâm. Còn Cao chưa bao giờ dám gọi nàng bằng "em", dù lúc nào nàng cũng xưng "em" với Cao, như nàng từng xưng "em" với biết bao nhiêu người đàn ông khác.

Cao theo nàng vào nhà. Bộ salon đắt tiền kê ở phòng đầu tiên. Máy điều hòa thổi mát lạnh. Nàng mời Cao ngồi và hỏi vẫn với cái giọng trong trẻo, nuột nà, nghe thật dễ thương.

- Anh lên trên này họp?

Cao mỉm cười, khẽ lắc đầu:

- Không. Anh lên đây thăm vợ chồng em.

Nàng nói như thật lại như đùa:

- Trời! Em sung sướng quá!

Nàng nhìn như chưa bao giờ nàng được nhìn anh. Rồi nàng nói:

- Anh ngồi đợi em một lát nhé!

Nàng bước vào phòng trong.

Hai con mắt Cao như cứng lại. Cao buồn ngủ. Có lẽ do đi đường xa mỗi mệt. Sáng nay Cao còn ở thành phố biển, giờ đã ở trung tâm thủ đô. Nhanh hơn cả chim bay. Tốc độ bay của chim sánh sao nổi với xe Toyota mười hai chỗ ngồi của Nhật. Cao nhắm mắt cốt để thư giãn trong khi nàng chưa trở lại. Cao không ngờ mình thiếp đi.

Cao bỗng thấy từ dưới đất trời lên một người đàn ông mặc quân phục. Cao ngạc nhiên quá, vội hỏi:

- Người là ai?

- Ta là sĩ quan của quân đội Trung Hoa dân quốc.

- Tại sao người lại ở đây?

- Ta bị hại ở chỗ này và họ đã quên ta. Ta nói cho mà biết, ngôi biệt thự này chỉ là nhà mồ của ta.

Nói xong, người đàn ông mặc quân phục bỗng biến mất. Cao đang rất ngạc nhiên thì nghe gọi tên mình. Cao bừng tỉnh. Nàng đã ngồi trước mặt Cao từ lúc nào, trên mặt bàn đặt cốc nước chanh. Giọng nàng êm ái, ngọt như mía lùi:

- Anh uống cho giải nhiệt.

Cao nhìn nàng, sung sướng. Không ngờ nàng đối với Cao vẫn đậm thắm thế. Cao cú ngỡ nàng sẽ lạnh nhạt khi gặp anh, bởi thực chất Cao với nàng chả có mối quan hệ gì. Nàng là bồ của bạn Cao, một người bạn Cao chơi thân từ ngày còn để chỏm, thân cho tới tận bây giờ, khi cả hai đều đã có cháu gọi bằng ông. Nhưng nàng đã rời bạn Cao ngay sau khi anh ta rời ghế giám đốc để nhận sổ hưu khi tuổi đời mới ngoài năm mươi. Cao biết, mọi chuyện bê bối của bạn đều do nàng gây ra, nói đúng hơn là do làm ăn với nàng. Chả phải chỉ một mình bạn Cao bị với nàng. Trong một thời gian thật ngắn, bốn giám đốc có quan hệ tiền hàng với nàng đều rụng.

- Mỗi hôm qua anh mới nghe tin cháu Bông Sen... Sáng nay anh vội lên đây để chia buồn với vợ chồng em.

- Cảm ơn anh nhiều. Từ ngày cháu Bông Sen bị tử nạn, em chỉ muốn chết thôi anh ạ. Em biết mình đã mất hết! Thực sự trắng tay.

- Sao em có ý nghĩ kỳ quặc như vậy. Em là người giàu sang. Biết bao nhiêu người mơ ước có cuộc sống sung sướng như em.

Nàng yên lặng, nhìn xuống hai bàn tay mình đặt trên bàn. Hai bàn tay trắng ngà với những ngón búp măng thật đẹp. Cao đã từng nắm bàn tay ấy. Thậm chí có lúc nắm hơi lâu, khiến nàng ngược đôi mắt thăm thẳm nhìn Cao như dò hỏi, như trách móc, khiến Cao vội buông ra. Lúc ấy Cao nghĩ nàng chỉ là bồ của mỗi bạn Cao, chứ đâu biết nàng đồng thời là bồ của bốn chàng giám đốc, trong đó hai người cùng học với Cao tại một trường kỹ thuật suốt mấy năm trời, còn hai người kia Cao đã từng đi lại, chơi bời. Mỗi tối lúc "rụng", cả bốn chàng mới sáng mắt ra, mới hiểu nàng cặp bồ không phải vì tình, mà vì tiền. Chỉ vì tiền! Từ hai bàn tay trắng, nàng muốn trong thời gian ngắn nhất trở thành tỷ phú. Nhờ tấm thân kiều diễm của nàng, nhờ giọng nói ngọt ngào, du dương của nàng, nhờ cặp mắt thăm thẳm đong đưa quyến rũ của nàng, chưa đầy mười năm nàng đã toại nguyện. Riêng cái biệt thự này của nàng cũng đã tới gần hai tỷ bạc. Từ một cô gái nghèo hèn ở vùng đất lam lũ, bụi bặm khi ho cò gáy, thêm tù bữa cơm no, nay đã trở thành người giàu sang ngay tại giữa khu trung tâm thủ đô. Nàng biết rõ cái giá của chính nàng và nàng đã tận dụng nó, tận dụng triệt để. Thực ra, điều này nàng học ở một nữ siêu sao màn bạc Hoa Kỳ. Người diễn viên này coi tấm thân kiều diễm của mình như báu vật trời cho và kinh doanh chính nó để cốt sao thu về thật nhiều lợi nhuận. Nàng đã lặng lẽ và quyết tâm thực thi

bài học đó. Nàng không để phí phạm tuổi trẻ khi mà tấm thân ngà ngọc, nõn nà của nàng có thể tính ra giá trị bằng tiền.

- Đêm qua em nằm mơ thấy một người đàn ông mặc quân phục nom rất lạ, bảo em rằng trưa nay em gặp quý nhân. Lúc tỉnh dậy em cứ suy nghĩ mãi, ngờ đâu quý nhân của em lại chính là anh.

Cao cười nửa miệng:

- Em lẩn thẩn rồi. Quý nhân gì anh. Anh không là tiện nhân đã phúc lắm.

- Anh đừng nói vậy. Một người nổi tiếng như anh thì tiền của nào sánh được. Em đâu có bạc thước cũng chả ai biết đấy là đâu.

Cao chợt nhớ ra, vội hỏi:

- Chắc chồng em vắng nhà?

Nàng thở dài:

- Vâng. Từ ngày cháu Bông Sen mất, chồng em bỗng mắc bệnh tâm thần, suốt ngày đi lang thang và luôn miệng gọi tên con bé. Em không ngờ!

Cao biết chắc là nàng không yêu chồng, coi chồng chả là cái đinh gì. Chồng nàng đẹp trai nhưng ngu đần, trí lực không cao hơn gót chân nàng, đâu biết nàng đã hiến thân cho ai để có được những bọc tiền, những lá vàng và những đồng đô-la Mỹ. Nàng mua ô-tô giao cho em trai nàng lái để đưa nàng đi đây đi đó mà chỉ có hai chị em nàng biết. Đến ngày nàng về Hà Nội sống khi đã tậu ngôi biệt thự này thì em nàng cũng đã có ngôi nhà ba tầng tại trung tâm thương trường Móng Cái. Em nàng đã đem vợ con ra đó để mở hiệu kim hoàn với số vốn nửa tỷ đồng nàng cấp cho em.

Cao bỗng hỏi:

- Em có mê tín không?

- Không. Nhưng em tin vào thần linh.

- Vậy thì anh nói rằng, em không nên sống trong ngôi biệt thự này.

- Sao thế anh?

- Anh cần biết lý do người chủ cũ bán ngôi biệt thự này cho em.

- Chủ cũ là một mệnh phụ có chồng làm thú trưởng một bộ quan trọng đã chết vì tai nạn máy bay trong chuyến công du ra nước ngoài. Bà ta bán để vào Sài Gòn sống với con trai.

Cao trầm ngâm:

- Thế là rõ.

- Có chuyện gì xin anh cứ nói thật với em. Em van anh đấy.

Cao bồng để mắt vào khuôn ngực trắng nõn lộ ra phần trên của hai bầu vú mềm mại do cổ áo quá rộng.

- Em đừng nói thế. Anh ngần ngại vì sợ em không tin.

- Em tin.

- Dưới nền ngôi biệt thự này có bộ xương của một sĩ quan của Trung Hoa dân quốc. Nếu đào bới để tìm hài cốt dời đi thì ảnh hưởng tới kết cấu công trình. Và lại người ta kiêng. Chính vì lẽ đó mà chủ cũ, tức ông thú trưởng chết bất đắc kỳ tử, nên vợ ông đã vội nhượng lại nó cho em. Điều bí mật này em phải giữ thật kín, không được lộ ra với bất cứ ai.

- Em hiểu. Bây giờ mời anh đi ăn cơm với em. Sống một mình, em ngại nấu nướng. Chiều em sẽ trở tài đầu bếp để phục vụ anh.

Chiều hôm ấy, Cao ngủ rất say trên gác ba của biệt thự. ở Hà Nội rất hiếm nơi yên tĩnh như thế này. Khi Cao tỉnh dậy đã năm giờ chiều. Cao lên sân thượng tắm trong bể bơi. Nước mát lạnh làm Cao thấy khoan khoái, nhẹ nhõm. Cao bỗng cảm thấy thương bạn bè phải sống chật chội trong những căn hộ nhỏ nhoi, mặc dù họ học rộng tài cao.

Nàng nấu nướng thật giỏi, khiến Cao ăn món nào cũng thấy ngon. Tuyệt nhất là món chim nấu dừa. Quả dừa non được khoét rất khéo, vừa bỏ lọt con chim không to hơn quả trứng gà, đặt nắp lại rồi nấu cách thủy trong nồi áp suất. Nàng mở chai rượu Mác-ten để đãi anh. Cao đã ngồi ăn với nàng nhiều lần tại nhà bạn thân của anh, nhưng mãi đến giờ Cao mới biết tử lượng của nàng rất khá. Cao uống cạn chén, nàng cũng cạn chén và nàng lại rót để chuốc cho Cao. Dĩ nhiên Cao không thể từ chối lời mời mọc của nàng. Chai rượu đã được rót tới giọt cuối cùng. Chỉ riêng chai rượu đã hơn tháng lương biên tập của Cao.

Khi nàng và Cao gác đĩa đứng dậy thì đã tới mục dự báo thời tiết trên màn ảnh nhỏ.

- Cảm ơn em, anh về.

- Anh về đâu bây giờ? Ngoài trời đang mưa. Anh lên phòng trên gác ba mà nghỉ ngơi.

- Anh ngại.

- Ngại gì nào?

- Hiện tại em chỉ có một mình, sợ chồng em nghỉ ngơi.

- Đẹp. Anh còn lạ gì nữa. Hay là anh khinh em?

- Anh nghèo rất còn dám khinh ai?

Cao một mình lên tầng ba, vào phòng sát cầu thang mà bạn chiều Cao đã nghỉ. Cao choáng váng vì uống rượu quá liều. Nhưng Cao chưa muốn ngủ ngay. Cao lắp băng vào đầu máy để xem phim. Bộ phim nói về Võ Tắc Thiên.

Cao đã ngủ lịm đi trong lúc xem phim. Rồi tiếng chuông điện thoại reo. Cao mở choàng mắt. Màn ti-vi đang sôi. Cao bấm nút điều khiển từ xa để tắt. Chuông điện thoại lại tiếp tục reo.

- Ai đấy?

- Em.

Cao nhận ra tiếng nàng. Chiếc đồng hồ trên tường chỉ mười hai giờ rưỡi. Đã quá nửa đêm sao nàng còn gọi điện cho anh. Cao dịu giọng:

- Có chuyện gì vậy em?

Tiếng nàng êm ái, ngọt ngào, pha chút nũng nịu:

- Em vừa ra ngoài, chẳng may bị cảm, anh xuống giúp em chút đi.

Cao thật sự ái ngại nhưng vẫn đáp:

- Được rồi.

Anh mặc quần áo ngoài cẩn thận rồi lặng lẽ xuống phòng nàng. Hình như nàng vừa ra ngoài thật, vì cửa vẫn chỉ khép hờ. Cao đẩy cửa, bước vào. Căn phòng xanh mờ trong ánh đèn ngủ, mát lạnh vì máy điều hòa. Nàng đang ngồi trên giường nom mờ ảo. Cao đến gần mới hay nàng khóa thân.

Cao hiểu ra tất cả và không cưỡng nổi sự ham muốn đang bùng lên mãnh liệt.

Trong lúc âu yếm, nàng nói như rót từng lời vào tai anh:

- Ngay từ lần gặp đầu tiên, em đã biết rằng anh rất thích em.

Nàng nói đúng. Lần đầu tiên nàng xuất hiện trước Cao, nàng cũng mặc đồ đen giản dị và kêu gọi vì cổ áo quá rộng, phô ra phần trên của hai bầu vú trắng nõn nà, vươn cao như mời mọc. Nhưng nàng là bồ của bạn Cao. Cao coi cũng gần như vợ bạn nên không dám có ý nghĩ tư hào. Mỗi ngày bạn Cao bị nàng sút gọn, Cao mới biết trong cùng thời gian, nàng bắt bồ với bốn chàng giám đốc. Chàng nào cũng được nàng thổ lộ muốn có với nhau một đứa con để mối quan hệ thêm bền chặt, lâu dài, nhưng sự thật thì nàng đã đặt vòng ngừa thai.

Nàng ghé sát miệng vào tai Cao:

- Em muốn có với anh một đứa con.

- Thật vậy sao?

Cao hỏi lại vì nghĩ nàng đang nói dối.

- Anh không tin em?

- Điều này em đã nói với bạn anh và những đàn ông khác.

- Đúng! Nhưng lúc đó em còn con Bông Sen và muốn rảnh rỗi để làm ăn. Còn bây

giờ... em cô đơn quá!

Nàng thổn thức. Cao yên lặng đưa bàn tay du ngoạn từ ngực đến chân nàng. Cả hai cùng cuồng nhiệt, cùng đắm say... - Ôi nàng đã cặp bồ với không biết bao nhiêu người.

- Đòi em thế là hết rồi anh ạ. Chắc là, em không thể có con nữa vì... anh đã biết đấy, để có nhiều tiền, em đã chung chạ với nhiều đàn ông. Giờ thì con chết, chồng điên, em thui thui một mình trong biệt thự này mà cú ngỡ đang sống trong nhà mồ, với những giấc mơ khủng khiếp, kinh hoàng. Em chết mất anh ơi!

Nàng bỗng khóc thảm thiết, nãu nề.

Cao biết nàng đã nói những điều rất thật. Nàng đem tấm thân ngọc ngà kiều diễm của mình dâng hiến cho những gã đàn ông để kiếm tiền, nhưng đến lúc nàng giàu có ngoài sự mơ ước ban đầu thì đồng tiền đối với nàng lại trở nên vô nghĩa và nàng lại ao ước được sống những tháng ngày hăm hở, nghèo túng xưa kia. Nhưng đã không thể làm lại được nữa rồi, tất cả đều đã quá muộn rồi.

Sáng hôm sau, Cao già biệt nàng để về cơ quan làm việc. Nàng gục đầu vào ngực anh mà khóc. Nghẹn ngào. Nức nở. Cả đắng cay và tủi nhục. Giá không hiểu thật rõ lòng nàng, chả bao giờ Cao dám nghĩ thế. Hồi mới gặp, Cao cú ngỡ nàng vô cùng sung sướng.

Năm tuần lễ sau đó, Cao có việc về Hà Nội mới tìm đến nhà nàng. Ngôi biệt thự đã có chủ mới. Tưởng ai hóa ra là một ông vụ trưởng đã học với Cao cách đây hơn ba chục năm. Vụ trưởng đưa Cao vào nhà. Phòng khách vẫn y nguyên như cũ, từ đồ đạc tới cách bài trí. Nàng đã bán toàn bộ cho ông ta, lúc rời khỏi nhà để ra sân bay chỉ xách cái va-li nhỏ.

- Bố mẹ cô ấy đều sống trong Sài Gòn, chồng cô ấy điện ra, nói đã mua nhà ở đường Xô Viết Nghệ Tĩnh, nên cô ấy phải vào trong đó để gia đình đoàn tụ.

Cao không nói gì bởi thừa biết là nàng nói dối. Cao hay tin chồng nàng đã bị tàu hỏa cán chết tận trong Vinh. Nhưng nàng câm lặng không hề nói với ai, trừ cậu em trai kinh doanh kim hoàn ngoài Móng Cái. Cao ra đó được cậu ta kể và dặn Cao đừng nói lại. Nàng có ai thân thiết trong Sài Gòn đâu. Chắc gì nàng đã tới nơi xa xôi ấy.

Anh muốn xin được nghỉ mấy tháng để sáng tác, cốt đi tìm nàng. Rất có thể nàng sẽ mất mạng vì số tiền khổng lồ nàng tích góp được sau mười năm trời kinh doanh vật tư và bán tấm thân ngọc ngà của nàng lẫn tuổi trẻ của nàng.

Nhưng Cao chưa biết tìm nàng ở đâu.
